

Bring Kristus Inn i Din Krise

David Wilkerson January 1, 1996

Bli med meg til slettelandet Dura nær Babylon, hvor kong Nebukadnesar hadde innkalt alle ledere -- stattholdere, landshøvdinge og provinsstyrere -- fra sitt vidstrakte imperium. Forestill deg synet -- mengder av mennesker som var kledd i sine varierte nasjonaldrakter og talte mange forskjellige språk. Og de hadde alle samlet seg av én eneste grunn -- for å ære kongens guder!

Nebukadnesar hadde reist en enorm billedstøtte av gull, nesten 30 meter høy. Og nå måtte disse lederne, som hadde kommet til det store slettelandet Dura, bøye seg i tilbedelse så snart det kongelige orkester begynte å spille. Det var det eller døden!

Men tre hebraiske menn -- Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego nektet å bøye seg. Disse mennene hadde blitt tatt til fange i Jerusalem av Kaldéerne og bragt til borgen Susan. Her hadde de fått opplæring i kaldéisk skrift og språk og, sammen med Daniel, blitt utnevnt som ledere i regjeringen. Nå, rundt dem på alle kanter, bøyd menn fra andre nasjoner seg for gullstatuen, og føyd seg etter kongens forordning. Men de ville ikke!

Sjalu ledere rapporterte dette til Nebukadnesar -- og da han hørte om det, ble han rasende. Han tenkte: "Hvordan våger noe medlem av min egen regjering å stå meg imot i ulydighet!"

Det var ikke uvanlig på den tiden å straffe overtredere av kongens befalinger ved å kaste dem inn i en brennende ovn. Jeremia snakker om: " .... Sedekias og .... Akab, som Babels konge stekte i ilden, ..." (Jer 29:22). Uten tvil var Nebukadnesar vant til å se at kroppene ble kastet inn i en åpen ild -- å se det korte glimtet av de brennende kroppene og kjenne stanken av brent kjøtt. Nå var han så rasende, at han befalte sine soldater å gjøre ovnen syv ganger hetere enn vanlig!

Da vaktene førte de tre hebraiske mennene frem for kongen, brølte Nebukadnesar: "Så -- dere nektet å bøye dere ned for min gud når musikken lød. Vel, jeg vil la dere få prøve en gang til. Dere bør vite at den flammende ovnen brenner syv ganger hetere. Og dersom dere ikke bøyer dere denne gangen, vil dere bli kastet inn og stekt!"

Du kan være sikker på at disse tre mennene kunne kjenne heten fra den hvitglødende ovnen fra der de sto. Og de så sannsynligvis de sterke soldatene som falt utmattet om da de fyrte i ovnen, overmannet av den intense heten.

Disse hebraiske mennene ønsket ikke å dø. De var mennesker som deg og meg. Den må være gal som ønsker å bli stekt til døde i en ild! Men disse mennene hadde en ufattelig tro som var lagt ned i hjertene deres av den Hellige Ånd. Og derfor svarte de kongen: "O konge, vi trenger ikke engang å tenke over vårt svar til deg. Vi vil ikke bøye oss! Vår Gud er i stand til å utfri oss. Men selv om Han ikke gjør det, vil vi ikke tilbe billedstøtten."

Du kjenner resten av historien. Ryktet spredte seg trolig om den store brenningen, og nysgjerrige mengder samlet seg slik folkemassene gjorde det ved hengninger i det Gamle Vesten. Folk kjempet for bare å få et glimt av disse mennene som hadde våget å trosse den kongelige befaling -- og som ville bli stekt levende!

Snart ankom det kongelige følget. Kongen tok plass -- på trygg avstand fra varmen, men nær nok til å overvære selve brenningen av kroppene. "Vil disse opprørske dårene aldri lære?" Tenkte han trolig med seg selv. "Snart vil

enda tre opprørere være forvandlet til aske!"

Så ble de tre hebraiske mennene ført inn, bundet på hender og føtter. De mektigste soldatene i kongens hær hadde løftet dem opp og bar dem mot ovnens gap for å kaste dem inn. Men flammene var så intense, at soldatene selv begynte å falle, en etter en -- drept av heten!

På et eller annet vis ble de tre hebréerne tilslutt kastet inn i ovnen. Men kongen var forvirret. Det hadde ikke vært noe øyeblikkelig blaff av kropper som ble stekt, ingen lukt av brennende kjøtt. Han speidet inn i ilden -- og han ble forbauset over det han så!

De tre hebraiske mennene gikk omkring oppe på de glødende kullene -- som om de gikk på rosenblad! Ilden hadde bare brent av repene de var bundet med -- og nå var hendene deres løftet i lovprisning til Gud. Nebukadnesar snudde seg mot en av sine medarbeidere og sa: "Hvor mange menn kastet vi inn der?" "Tre, O konge," kom svaret. "Men jeg ser fire!" repliserte kongen. "Og ingen av dem brenner. De er ikke engang skadet. Og en av dem ser ut som Guds Sønn! (Se Dan. 3:24-25)

Nå, hvordan kunne en hedensk konge gjenkjenne Guds Sønn? Det var fordi Kristi herlighet ikke kan skjules! Hver gang engler kommer til syne i Skriften er de kledd i hvitt og skinner med en himmelsk klarhet. Men denne forklarede Skikkelsen var ingen seraf; det var ikke Gabriel, eller Moses eller Elia som hadde stått opp fra de døde. Dette var Jesus i Egen Person -- og Han skinte klarere enn den syv ganger opphetede ilden!

Kjære, dette vitnesbyrdet kom fra hedenske lepper: Kristus åpenbarte seg for hebréerne i deres krisestund! Og snakk om liv-eller-død situasjon. Dette var den store livets krise -- en håpløs omstendighet etter kjedelige betrakninger, en som krevde et mirakel. Men Kristus spaserte inn sammen med disse mennene og trøstet dem. Han gikk inn i det sammen med dem for å redde dem og utfri dem!
Dette Budskapet Handler om Hvordan Du, Jeg og Enhver Troende Skal Bringe Kristus Inn i Vår Krise!

Jesus kom ikke inn i hebréernes krise for å imponere den hedenske kongen. Han hadde allerede gjort dét i et tidligere kapittel. Da Daniel tolket Nebukadnesars drøm hadde kongen erklært: " .... I sannhet, eders Gud er gudenes Gud og kongenes herre ...." (Dan. 2:47). Men hvor snart han glemte dette!

Nei, dette var ikke en evangelisk visitas. Gud kjente hjertet til den vaklende kongen -- og Han visste at mirakler imponerer hedningesinn bare i cirka tre dager. Men snarere, Jesus kom inn i disse mennenes krise av én grunn -- for deres skyld alene! Han kom for å trøste dem og redde dem fordi Han elsket dem. Herlighetens Herre henga Seg til dem i krisens stund -- fordi de var fullstendig hengitt til Ham!

Sannheten er, vår Herre forplikter Seg ikke på enhver manns krise. Skriften sier da Han var i Jerusalem i påskehøytiden:

"Mens han nu var i Jerusalem i påsken, på høytiden, trodde mange på hans navn da de så de tegn han gjorde; men Jesus selv betrodde sig ikke til dem, fordi han kjente alle, og fordi han ikke trengte til at nogen skulde vidne om et menneske; for han visste selv hvad som bodde i mennesket." (Joh. 2:23-25)

Jesus kjenner til bedraget som er i folks hjerter. Han vet at mange er villige til å anerkjenne Ham som Gud -- men de er ikke villige til å overgi sine liv i Hans hender!

Det er en ting å tro at Jesus er Gud og Frelser -- men en helt annen å overgi alt til Ham. Å overgi betyr å "betro eller gi ledelse til". Så overgivelse til Kristus handler om fullstendig å gi ditt liv til Ham -- å betro hele ditt liv i Hans varetekt. Og, i gjengjeld, så forplikter Han Seg for dem som er fullstendig overgitt til Ham!

Vi lever i et samfunn som har kjørt seg fast i den ene krisen etter den andre. Hvem kjenner du som ikke akkurat nå står overfor en krise, eller som ikke nettopp har kommet ut av en? Personlig kjenner jeg mange kristne som står overfor svære vanskeligheter som truer med å overmanne og ødelegge dem.

Hva slags krise står du overfor? Er den åndelig, økonomisk, psykisk, fysisk? Er det i ditt ekteskap, på jobben, forretningen? Jeg snakker om omstendigheter så alvorlige, at bare et mirakel kan få deg ut -- en situasjon som ser håpløs ut! Når du er i en slik krise, så trenger du at Jesus kommer inn i den og vandrer gjennom den sammen med deg. Bare den Levende Guds Sønn kan løse ditt problem -- kan gjøre det umulige -- kan berge deg ut av din prøvelses ovn.

Du svarer kanskje: "Ja, jeg trenger at Jesus vandrer sammen med meg gjennom dette. Jeg trenger at Han kommer inn i min krise, slik Han gjorde det for de hebraiske mennene. Men hvordan kan jeg gjøre det? Hvordan kan jeg få Ham til å hengi seg til min krise?"

Du kan gjøre det på samme måte som Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego bragte Kristus inn i sin krise.

Disse tre mennene gjorde tre tydelige forpliktelser:

1. De Forpliktet Seg Til en Ren, Ubesmittet Livsstil Midt i Et Ondt Samfunn!

"Men Daniel satte sig fore at han ikke vilde gjøre sig uren med kongens kostelige mat og med den vin han drakk, og han bad den øverste hoffmann om at han måtte være fri for således å gjøre sig uren.." (Dan. 1:8)

Ordet "uren" her antyder "frigjøring gjennom fornektelse." Daniel sa med andre ord: "Et hvilket som helst kompromiss med mine normer vil frarøve meg min frihet!"

Så Daniel forpliktet seg på å spise bare bønner og drikke bare vann i ti dager. Ingen indrefilét fra kongens bord -- ingen dyre viner. Da han fortalte den øverste hoffmannen dette, svarte hoffmannen: "Du kommer til å koste meg livet! Du vil se sykkelig ut etter 10 dager. Kinnene dine vil være innsunkne -- og kongen vil sikkert se det! Her -- spis bare litt kjøtt. Du trenger proteinet. Drikk vinen for å styrke blodet ditt. Spis noe av denne konfekten så du får energi!"

Da jeg studerte dette avsnittet, undret jeg: "Hvorfor gikk Daniel på denne type faste? Disse hebraiske mennene var ikke vegetarianere." Svaret er sannsynligvis det, at før det ble satt på kongens bord, ble vinen, kjøttet og delikatessene velsignet av avgudsdyrkende prester. Derfor var maten seremonielt uren for de jødiske ungdommene.

Likevel tror jeg at Daniel og disse andre hadde noe mere i sinne -- at deres overgivelse og forpliktelse gikk langt ut over seremoniell urenhet! Det som jeg nå skal fortelle deg, kommer ikke fra noen Bibelkommentar. Jeg tror den Hellige Ånd åpenbarte det for meg. Hvorfor avlo disse hebraiske menn å spise kongens mat?

For det første, disse mennene hadde blitt bortført sammen med tusener av sine landsmenn. Nå hadde profeten Jeremia oppmuntret de jødiske fangene til å slå seg ned og bygge i Babylon i sytti år, inntil Gud ville føre dem tilbake. Men, i overenstemmelse med Israels frafallshistorie, ble folket trolig revet med i umoralen som økte i det landet. Utvilsomt så Daniel og hans venner hvor raskt og lettvis disse tidlige bortførte hadde inngått kompromiss. Det klappe livet i Babylon hadde fanget dem!

Disse fire mennene må ha blitt sjokkert ut av fatning over det de så når de først ankom Babylon. Det var frekke skjøger på gatene, hedenske helligdommer og altere på hvert hjørne, åpenlys drukkenskap og utskeielser overalt, funksjonærer og ledere sjanglet ned gatene, fjollete og sløve av vin og alkohol. Det var et samfunn så løssluppent, umoralsk og full av banning, at disse fire mennenes åndelige følsomhet ble antastet.

Nå var Daniel en som studerte profetene. Han hadde Jeremias verker med seg, og disse profetiene ledet ham tilslutt til den konklusjonen at Israel ville være i fangenskap i sytti år. Han visste at de levde i en viktig tid i historien. Så, en eller annen gang i løpet av deres møte med Babylon, gjorde Daniel en løfte med: " .... de menn som var med mig ...." (Dan. 10:7) -- de tre andre hebréerne som sto sammen med ham både i legemet og i ånden.

Jeg ser for meg disse fire ha en sammenkomst, hvor de deler sin sorg over Israels kompromisser. Så reiser Daniel seg og sier:

"Dere så det som jeg så ute på gatene! Men, det som ser så sjokkerende ut for oss nå, vil snart bli vanlig blant vårt folk, dersom vi ikke bestemmer oss for å leve anderledes. Det varer ikke lenge før våre landsmenn vil se ut, snakke og leve som Kaldéerne. Alle vil bli fanget av sanseligheten -- våre hyrder vil søke bekvemmelighet og velstand, våre ledere vil akseptere kompromisser. Våre synagoger vil bli fulle av religiøs innblanding, åndelig forurensning, av dobbel standard. Alle vil holde seg til et skinn av tro, men vil miste all Guds kraft.

"Vi må ta et standpunkt! Gud kommer til å trenge våre røster i denne frafallets tid. Vi kommer til å måtte sette våre liv på spill -- for at ikke Israels lys skal slukne fullstendig."

Så de fire gjorde et løfte. De sa til hverandre:

"Vi våger ikke gå på kompromiss. Vi våger ikke ta til oss disse moralske standardene. Vi våger ikke skitne til vår ånd med hedensk musikk, alkohol, en djevlesk livsstil. Vi våger ikke å la den Babyloniske ånd forderve vår tro. Vi vil være adskilte. Og vi vil være disiplinerte i vår trosvandring!"

Disse fire hebraiske mennene forble frie ved å fornekte den Babylonske livsstil. Det var ikke kun et spørsmål om mat -- det var noe som omga hele deres livsstil. Det handlet om å ha et skjult adskilt liv!

Likevel gikk ikke disse mennene omkring og prekte om sin måte å leve på for andre. De annonserte ikke sin disiplinerte vandring. Det var strengt tatt en sak mellom dem og Gud.

Jeg spør deg: Når Gud var rede til å tale til den nasjonen og folket der, hvem valgte Han til å være Sitt talerør? Hvem ble Herrens stemme -- Hans plettfriske vitnesbyrd til et undergangsdømt imperium? Det var disse fire overgitte mennene!

Når jeg ser på vårt eget undergangsdømte samfunn, så ser jeg en nasjon som går i oppløsning så raskt at det er forferdelig. Og det innbefatter Kristi legeme! Kirken har blitt gjennomsyret av den Babyloniske ånd -- et utblandet budskap, med mengder som tilpasser seg verdslige standarder. Jeg roper ofte ut i mitt lønnkammer: "Å Gud, hvor er Dine røster i landet? Hvor er Ditt folk som lever et adskilt liv -- som vil reise seg og tale et profetisk ord? Hvor er dine ubøyelige talsmenn?"

I denne tid da alt rundt oss smuldrer opp, hvor er slike røster? Hvor er forsamlingene, de troende som vil stå frem og være en røst for Gud på sin arbeidsplass, innen familien, i sin daglige vandring?

Det er hva de fire hebraiske mennene spurte seg selv. Og det er derfor de forpliktet seg selv på en ren livsstil. Deres modige beslutning -- og deres vitnesbyrd om en hellig vandring -- måtte ha gjort en utrolig inntrykk på lille Esra, Nehemja og Serubabel. Det kan ha vært det som inspirerte de 42.360 som senere sto så handlekraftige.

Ja, disse fire mennenes hellige liv fostret opp en gudfryktig rest! Kjære, du kan ikke være en røst for Gud uten at du fører et adskilt, hellig liv! Gud kan ikke bruke deg dersom ditt hjerte er urent og besmittet av denne onde tidsalder. Det krever en besluttsom overgivelse!

Jeg spør deg: Når du er i en krise, roper du ut: "Herre, hvor er Du når jeg trenger Deg? Er ikke du forpliktet til å utfri meg?"

Men hva om Herren skulle si til deg: "Hvor er du når jeg trenger en stemme? Jeg trenger stemmer i denne syndefulle tid, rene kar som jeg kan tale gjennom. Du sier at du ønsker at jeg skal komme inn i din krise -- likevel forblir du en del av det onde, verdslige systemet. Si Meg -- er du overgitt til Min sak?"

2. De Forpliktet Seg Til å Bli Menn Som Søkte Gud -- Bønnens Menn!

"Da vendte jeg mitt ansikt til Gud Herren for å søke ham med bønn og ydmyke begjæringer .... Og jeg bad til Herren min Gud og bekjente .... Mens jeg ennu talte og bad og bekjente min synd og mitt folk Israels synd .... " (Dan. 9:3-4,20).

Her er beviset -- dette var bønnens menn!

Du forstår, den første forpliktelsen de hadde gjort -- å leve et adskilt liv -- måtte følges opp av en andre forpliktelse, å bli menn som søkte Gud. Sannelig, det er umulig å leve et hellig liv uten å tilbringe mye tid på dine knær, mens du søker Gud etter kraft og myndighet til å føre et slikt liv.

Ikke misforstå -- trofast bønn vil ikke bevare deg fra å komme i krise. Tvert imot, det vil høyst sannsynlig føre deg til en opptent ovn og en løvehule. Men bønn vil forberede deg til å stå overfor alt med tillit -- for å bli et levende offer for Jesu skyld!

Daniels bønner førte ham rett til løvehulen. Og denne prøven kom mange år etter den de andre hebraiske mennene gikk igjennom -- da Daniel var i åttiårene! Dette kan kanskje skremme deg, hvis du lurer på hvor lenge det vil vare før du slutter å ha kriser. Kanskje du tenkte at du hadde lært alle dine "viktige" prøver etter et visst antall år i Herren. Likevel tillater Gud her en av Sine største bønnekrigere -- en mann med en stille, saktmodig ånd

-- å stå overfor sin livs krise etter årtier med trofast forbønn.

Kjære, prøvene slutter først når Jesus kommer -- eller når du dør i Kristus! Den tiden vil aldri komme da du ikke mer trenger å stå overfor en flammende ovn eller en løvehule. Det vil ikke skje før du legger ditt hode i Hans fang!

Dette er grunnen til at bønn er så viktig. Du kan avlegge et løfte på å leve et rent liv -- men den forpliktelsen er umulig å innfri uten at du også har forpliktet deg til å søke Gud. Alle de overbevisende prekenene, alle de sterke bøkene om hellighet, alle formaninger i verden kan ikke bevare deg overgitt til et adskilt hellig liv. Alt vil mislykkes -- dersom du ikke har overgitt deg selv til å bli en innviet søker etter Gud!

For noen få uker siden gikk jeg til min Far og spurte: "Herre, hvorfor krever du bønn for alt? Hvorfor er det slik at Du ikke vil gjøre noe unntatt ved bønn?"

Herren svarte: "David, det er umulig å elske meg uten å søke Meg. Hvordan kan ett av Mine barn si at han elsker Meg når han forsømmer Meg dag etter dag? Bønn er barometeret på hengivenhet til Meg. Sann kjærlighet vil dra deg inn i Mitt nærvær!"

Selvsagt må troen bli tent av Guds Ord; tross alt, troen kommer av hørelsen. Men så fort troen er tent, settes bønner i brann! Den sprenger vår tro. Snakk om en ovn som ble gjort syv ganger varmere: Bønn skrudde opp troen til de fire hebraiske mennene til den var mer glødende enn den flammende ilden!

Da kong Nebukadnesar kalte disse tre menn ut av ovnen, sa han:

"Lovet være (deres) Gud, som sendte sin engel og frelste sine tjenere, som satte sin lit til ham .... og vågde sitt liv for ikke å dyrke eller tilbede nogen gud uten sin Gud." (3.28)

Igjen kom vitnesbyrdet fra hedningelepper: Disse mennene hadde gitt over sine liv til Gud!

Men dette hadde de gjort lenge før de sto overfor ildovnen. Du skjønner, bønn er prosessen å utlevere våre legemer til Herren -- å bli et levende offer. Og disse mennene ofret daglig på denne måten. De forble i bønn i dager, uker, og ble fortrolig med Herren.

Etter en stund forsto de at døden var en vinning. Døden ville bare føre dem nærmere Ham som de elsket slik!

3. De Forpliktet Seg Til å Stole Helt og Fullt på Gud -- Uansett Pris!

"Nebukadnesar tok til orde og sa til dem: .... hvis I ikke tilbeder det, så skal I i samme stund kastes i den brennende ildovn, og hvem er den gud som kan frelse eder av min hånd?" (Dan. 3:14-15).

Disse mennene sto overfor den verst tenkelige krise noe menneske kan møte. Dersom Gud ikke kom og utfridde dem ved et mirakel, var de døde!

Og det er akkurat denne slags krise jeg snakker med deg om. Kanskje du har en alvorlig fysisk plage. Kanskje ditt ekteskap er i en krise hinsides din makt til å løse eller forsone. Du sier: "Jeg har bedt, jeg har fastet, jeg har gjort alt. Dersom Gud ikke kommer til syne nå, så vil jeg ikke klare det!"

Hva vil få Kristus med inn i din krise? Han kommer når du gjør den samme overgivelsen som de tre hebréerbarna gjorde:

".... de svarte kongen: Nebukadnesar! Vi har ikke nødvendig å svare dig et ord på dette. Vår Gud, som vi dyrker, er mektig til å frelse oss; av den brennende ildovn og av din hånd, konge, vil han frelse. Men hvis ikke, da skal du vite, konge, at vi ikke vil dyrke dine guder eller tilbede det gullbillede du har stilt op." (v.16-18).

Med andre ord: "Det ser håpløst ut. Uten at Gud gjør et mirakel for oss, er vi døde. Men vår Gud er i stand til å utfri oss fra denne brennende krisen! Men selv om Han ikke gjør det, vil vi fortsatt ikke forlate Ham. Levende eller døde, vil vi stole på Ham!"

Kjære, dette er den slags tro som får engler til å juble og velsigner selv Guds eget hjerte. Det er en tro som sier: "Herre, jeg er overbevist, helt sikker på, at Du er i stand til å utfri meg. Sier Du bare et ord, vil alt være over.

Men, hvis ikke -- kommer jeg ikke til å stikke av. Jeg vil ikke anklage Deg for å ha sviktet meg. Jeg vil forbli trofast og sannferdig. Dine veier er høyere enn mine, Herre -- og mitt liv er i Dine hender. Selv om Du slår meg ihjel vil jeg likevel stole på Deg!"

Dette er det som får Krisus med i din krise -- den fulle tillit til at Han er i stand til å redde og fri oss ut av alle kriser! Det er en tillit til at, uansett hva som kommer, så er vi i Hans hender.

Vær så snill å forstå -- Gud kunne ha utfridd disse tre mennene på en hvilken som helst måte. Han kunne ganske enkelt ha forandret Nebukadnesars sinn. Eller Han kunne ha tillatt dem å unnslippe. Tross alt, Moses hadde unnsloppet, det hadde også Josef og David.

Men disse tre mennene hadde en spesiell slags tro som Herren svarte på veldig raskt: De hadde tro på Guds trofasthet! De var overbevist om at Han ville gjøre det som var best for dem og for Sin Egen ære.

Det er derfor du ikke ser at de "krever sin rett" som troende. Heller ikke brukte de tiden på å prøve å bygge opp hverandres tro ved å sitere løfter. Nei, de gikk med stille verdighet mot ildovnen mens de sa: "Gud kan! Men hvis ikke ....".

Utvisomt, denne siste setningen vil gjøre mange mennesker sinte. Jeg kan nesten høre dem si: "Å nei, pastor -- det er negativt! Det gir rom for tvil. Vi skulle bare si: 'Gud kan' -- punktum!"

Jeg tror av hele mitt hjerte at Gud kan. Jeg tror Han kunne tale ett ord og utfri hvem som helst på et øyeblikk. Men, ta dette med i betraktning: Hvis disse hebraiske mennene ikke hadde vært i stand til å si: "Men hvis ikke ...." -- hvis de ikke hadde hatt slik tro -- hva ville de da ha gjort i krisens stund? Ville de ha begynt å protestere jo nærmere de kom ilden? Ville de ha endt med å rope: "Gud, Du unnlot å holde Ditt Ord. Du sviktet oss!"

Nei -- de var forberedt på å dø! De kunne si: "Herre, selv om jeg må lide -- dersom min kropp tar fyr og mitt brennende kjøtt fyller luften med stank -- vil jeg gå ut og stole på Deg. Jeg vil tro på Deg, selv om jeg ikke får svar på mine bønner!"

De fleste av oss har ikke en tro som ville bruke de dristige ordene disse mennene brukte: "Men dersom ikke ....". Jeg spør deg -- hva vil du gjøre dersom du ikke får ditt bønnesvar? Vil du anklage Gud for å svikte deg, for ikke å elske deg? Hvilken tragedie å måtte gå inn i din ildovn mens du roper: "Gud hvor er du? Du har sviktet meg!"

De tre hebraiske mennene gikk inn i ilden med sine legemer allerede døde for verden. De var istand til å ofre sine legemer med glede, som levende offer. Og Jesus møtte dem bosktavelig i deres krise! Hvilken utrolig belønning -- å få Kristus til å vandre sammen med dem i deres vanskeligste stund.

Hva tror du de sa til Jesus da Han viste seg i ildovnen? "Å, takk Herre! Takk for at du ikke lar oss kjenne smerten. Takk for at du ga oss enda en sjanse, noen få år til!"

Nei -- aldri! Jeg tror de sa: "Herre, ta oss med Deg! Ikke forlat oss her. Vi har rørt ved henrykkelsen, herligheten -- og vi ønsker ikke å dra tilbake! La oss vandre hjem for å være med Deg!" De ville ha foretrukket å være sammen med Ham! Jesus kjenner dette slags hjerte -- og det er til slike Han hengir Seg Selv.

Er du i stand til å si: "Herre, led meg hjem?" Kanskje du aldri har lært å overgi din kropp, din forretning, ditt ekteskap, din krise i Guds hender. Ja, vi må alltid be i tro, og tro at Gud vil svare; likevel må vi stole fullstendig på Ham i vår situasjon, og si til våre hjerter: "Men hvis ikke, Herre -- kommer jeg likevel til å stole på Deg!"

Be med meg nå: "Herre, Du er i stand til å utfri meg fra denne flammende ovnen. Men hvis ikke -- så vil jeg fremdeles tro! Selv om jeg må fortsette i denne forferdelige prøvelse -- om jeg må møte mer lidelse, mer prøvelse -- så overgir jeg alt til Deg. Bare kom og gå gjennom det sammen med meg!"

Jeg betrakter Jesu inntreden inn i min krise å være det største mulige bønnesvar -- fordi når Han kommer, så løfter Hans nærvær meg over all min smerte, all min sårethet, all min forvirring. Når Jesus kommer til syne ved din side, tar Han deg i hånden og får deg til å stå fast.

Halleluja!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/3566/>